הוק-לי והגמדים

סין

בעיר קטנה בסין חי אדם בשם הוק-לי. הוא היה איש חרוץ ועמל קשה במקצוע שלו, וגם דאג גם למשק הבית שלו כי לא הייתה לו אישה. שכניו אמרו תמיד "איזה איש חרוץ הוק-לי זה! כמה קשה הוא עובד. הוא אף פעם לא עוזב את ביתו כדי להשתעשע קצת או לקחת חופשה, כפי שעושים האחרים."
אך הוק-לי לא היה איש כה מוסרי כפי שחשבו השכנים. נכון, הוא עבד קשה ביום, אבל בלילה, כשהאחרים ישנו חזק, היה יוצא מביתו ומצטרף ללהקת שודדים שפרצו לבתי עשירים ולקחו משם מה שרק יכלו.
הדבר נמשך כבר זמן רב, ולמרות שמדי פעם נתפס גנב כלשהו ונענש, מעולם לא נפל חשד על הוק-לי, כי הוא נחשב איש חרוץ ומכובד.
הוק-לי אסף כבר הון רב מהשדידות בהן השתתף כשפעם אחד, בדרך לשוק, אמר אחד המכרים שלו "הוק-לי, מה קרה לפנים שלך? צד אחד התנפח."
ונכון. הצד הימני של הפנים של הוק-לי היה נפוח כמעט פי שניים מצדו השמאלי והדבר התחיל לגרום להוק-לי גם אי-נוחות רבה. "אקשור את פניי" אמר הוק-לי "החום בוודאי יוריד את הנפיחות." אך זה לא עזר. כל יום הנפיחות גדלה יותר ויותר ונעשתה גם כואבת מאוד.
הוק-לי לא ידע מה לעשות. לא מספיק שפניו נעשו מכוערות וכואבות, אבל גם האנשים התחילו ללעוג לו ולהעליב אותו.
למזלו יום אחד הגיע העירה רופא נודד. הוא מכר סוגים שונים של תרופות וגם לחשים נגד מכשפות ורוחות רעות. הוק-לי החליט להתייעץ אתו והזמין אותו לביתו.
הרופא בדק אותו היטב ואחר כך אמר "הו, הוק-לי, פניך לא התנפחו ככה סתם. אני חושד שנהגת לעשות דברים רעים לאנשים וזה הכעיס את רוחות המוסר. התרופות שלי לא יכולות להושיע לך, אבל אם תגמל אותי כראוי אוכל להסביר לך איך תוכל להירפא."
הוק-לי והרופא התחילו במשא ומתן ולקח זמן רב עד

שהגיעו להסכמה. מובן שהרופא יצא כשידו על העליונה כי החליט לא לוותר על הידע שלו בזול, ולהוק-לי לא הייתה ברירה, כי לא רצה ללכת עם לחי נפוחה במשך שארית חייו. לכן בסוף הוא נאלץ להיפרד מחלק גדול של עושרו שאסף במרמה.
הרופא, אחרי שקיבל את הכסף, אמר להוק-לי לחכות עד לילה של ירח מלא ואז ללכת ליער מסוים ולחפש עץ מסוים. עליו לחכות ליד העץ ואחרי זמן מה יופיעו שם גמדים ורוחות קטנים, שחיים תחת פני האדמה, ויתחילו לרקוד ליד העץ. אם יראו אותו, ידרשו שירקוד לפניהם. "אבל תשתדל לרקוד יפה כמה שרק תוכל" הוסיף הרופא "אם תרקוד טוב והם ייהנו, יתכן ויסכימו לעזור ולרפא אתך. אך אם תרקוד רע, הם עלולים להעניש אתך." במילים אלה הרופא נפרד מהוק-לי ועזב עם הכסף.
למזלו של הוק-לי לילה של ירח מלא הגיע תוך יומיים. הוא יצא ליער ובקלות מצא את העץ שאותו תיאר לו הרופא. הוק-לי פחד קצת, התרגש וליתר בטחון עלה על העץ והתיישב על אחד הענפים הנמוכים. תוך זמן קצר ראה גמדים המופיעים ממקום כלשהו ומתאספים בקרבה. מאות גמדים באו מכל הצדדים, כולם במצב רוח מרומם, והתחילו בריקודים ודילוגים. הוק-לי ציפה בהם בהתרגשות והתקדם תוך כך לאורך הענף שעליו ישב. הענף התחיל להיסדק תוך חריקה חזקה. הגמדים נעמדו דום. גם לבו של הוק-לי כמעט ונדם מפחד. ואז אחד הגמדים קרא "מישהו כאן יושב בעץ. רד אלינו, מי שזה לא יהיה, כי אחרת נבוא ונוריד אתך."
הוק-לי רצה כבר לרדת מהעץ אך מעד, נפל על הארץ והתגלגל לרגלי הגמדים. כשקם ונעמד על רגליו שאל הגמד שוב "מי אתה? למה באת הנה?" והוק-לי התחיל לספר את הבעיה העצובה של מחלתו, ועל העצה שנתן לו הרופא. הוא ביקש מהגמדים לעזור לו ולרפא אותו.
"יפה" אמר הגמד, שהיה כנראה מנהיג הגמדים "נחשוב על זה אחר כך. אך קודם כל עליך לרקוד לפנינו. אם הריקוד שלך ימצא חן בעינינו יתכן ונחליט לעזור לך. אך זכור, על ריקודים מרושלים אנו נעניש אתך!"
כל הגמדים התיישבו על הארץ במעגל גדול ונתנו

להוק-לי לרקוד באמצע. הוא פחד נורא, גם הנפילה מהעץ לא הוסיפה לו אומץ והריקודים היו הדבר האחרון שנטה להם. תחילה עמד שם ללא נוע, אבל הגמדים התחילו לקרוא "תתחיל! רקוד!"
מיואש לגמרי הוק-לי התחיל לרקוד. תחילה קפץ על רגל אחת ואחר כך על השנייה אחר כך על שתיהן יחד, אבל הרגיש שמאמציו הם עלובים ביותר. בסוף נפל על הארץ וקרא שאינו יכול רקוד יותר.
הגמדים כעסו מאוד. הם נעמדו סביב הוק-לי וקיללו אותו "באת כדי שנרפא אתך?" קראו "באת עם לחי נפוחה אחת, אבל תעזוב כאן עם שתיים!" הם התפזרו תוך שניות והוק-לי לא ראה אותם יותר.
מיואש חזר הוק-לי הביתה מהיער צולע וחושב כל הזמן על האיום של הגמדים.
ואמנם, כשהוק-לי קם למחרת בבוקר גם הלחי השמאלית הייתה נפוחה כמו הימנית והוא בקושי יכול היה לראות בעיניו שהנפיחויות הסתירו. הוק-לי היה כבר מיואש לגמרי. השכנים צחקו ממנו יותר מקודם, הרופא עם הכסף עזב כבר ולא נשאר לו אלא לנסות ולבקש שנית עזרה מהגמדים.
הוא המתין חודש עד שהגיע שוב לילה של ירח מלא ואז הלך ליער והתיישב תחת העץ שעליו עלה בפעם הקודמת. לא חיכה זמן רב. הגמדים הופיעו כמו קודם. "הרגשתי לא טובה" אמר אחד "נראה לי כאילו איזה אדם איום נמצא בסביבה." הוק-לי לא התכוון

להסתתר. הוא יצא לקראתם, השתחווה עמוקות לפני הגמדים שהקיפו אותו וצחקו מהמראה המגוחך של שתי לחייו הנפוחות.
"מה רצונך?" שאלו, והוק-לי הסביר להם את מצבו העלוב וביקש מאוד שייתנו לו לנסות לשעשע אותם בשנית. הגמדים הסכימו כי לא היה דבר שאהבו יותר מאשר להשתעשע ממראה ריקודים.
הפעם ידע כבר הוק-לי שהכל תלוי יהיה בטיב הריקוד שלו. לכן לבש ארשת פנים שמחה, התחיל לרקוד תחילה לאט, אחר כך מהר יותר ויותר ועשה צעדי ריקוד חדשים וחינניים כל כך שהגמדים נהנו ממש. הם מחאו כפיים וקראו "יפה הוק-לי , תמשיך לרקוד כך. אנו נהנים מריקוד שלך!"
והוק-לי המשיך לרקוד עוד ועוד, עד שלא יכול היה יותר ונאלץ להפסיק. ואז ראש הגמדים אמר "אנו מרוצים ממך, הוק-לי, ונתגמל אתך על הריקודים. נרפה את פניך. שלום!" אחרי שאמר זאת נעלם עם כל יתר הגמדים.
כשעכשיו הוק-לי נגע בפנים שלו הרגיש שהן חלקות כפי שהיו פעם. דרכו הביתה הייתה כעת כבר קלה והוא נשבע לעולם לא לצאת יותר לשדוד בתים.
למחרת כל העיר ידעה כבר על הבראתו של הוק-לי. השכנים חקרו אותו אך לא הצליחו להוציא ממנו יותר מאשר עובדה שמצא תרופה נהדרת למחלתו.
אחרי זמן מה שכן עשיר, שסבל ממחלה במשך שנים, בא להוק-לי והציע לו סכום כסף נכבד אם יגלה לו איך ניתן לרפא את המחלה. הוק-לי הסכים אבל בתנאי שהאיש יישבע לשמור את הדבר בסוד. אחרי שהשכן נשבע כך הוק-לי סיפר לו על העץ ביער ועל הגמדים והריקודים.
השכן נשמע להוראותיו במדויק והגמדים אמנם רפאו אותו. אחרי כן באו גם שכנים חולים אחרים בבקשה שהוק-לי יגלה להם את סודו ומכל אחד הוא הוציא שבועה דומה וסכום כסף נכבד.
הדבר נמשך שנים אחדות ותוך זמן מה הוק-לי נהיה לאיש עשיר מאוד וגמר את חייו בשלום ובעושר.